

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

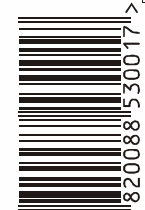
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

Добрий ранок!

НОВИНИ

№29
(179),
30 липня
—
6 серпня
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Слідчі — з черепом, Литвин — без Америки

Після затримання «перевертня»
знайшли голову Гонгадзе,
а Голова ВР передумав летіти до США

Пукач без бороди і в шоломі

Обвинувачуваний у вбивстві Гі «перевертень» Пукач поголив бороду і вуса, що допомагало йому переховуватися від слідства. «Він рум'яний, пашисть здоров'ям», — каже адвокат Сергій Осика, від послуг якого Пукач відмовився. Генералові з міркувань безпеки доводиться регулярно приміряти бойове спорядження бійця «Альфи». Позавчора Печерський суд надав слідству санкцію на тримісячний арешт Пукача, якого в храм Феміди бійці «Альфи» возили в повній амуніції — камуфляжі, бронезилеті, захисному шоломі. У СБУ таким чином намагаються попередити ймовірні спроби ліквідації важливого фігуранта у справі Гонгадзе.

За деякими даними, генерал Пукач нібито ще не назвав жодного прізвища замовників викрадення і вбивства журналіста (минулого тижня у СБУ повідомляли зворотне). Поки що він відповідає лише на процедурні питання — уточнення на кшталт де народився, трудився.

Литвинові до Вашингтона зась?

А для окремих фігурантів «плівки Мельниченка» також настають непрості часи. Так, Голова Верховної Ради Володимир Литвин, який вважає затримання Пукача спробою його (Литвина) залякати, днями скасував свій візит до США, запланований на 28 липня. Як повідомляє «Українська правда» з посиланням на власні джерела у Вашингтоні, візит було скасовано одразу через два дні після арешту в Україні генерала Пукача. За даними «УП», у Сполучені Штати спікер Литвин мав прибути чартерним рейсом і збирався провести низку зустрічей з американськими високопосадовцями, виступити в Центрі американського прогресу. Серед організаторів візиту Литвина до Вашингтона значиться й лобістська компанія «Марінер груп».

Резонансна справа Гонгадзе набуває нових деталей, додає нових турбот її офіційним і неофіційним фігурантам. У Білоцерківському районі знайшли фрагменти черепа, які можуть належати журналісту Георгію Гонгадзе. Про це вчора повідомили джерела агенцій УНІАН і «Інтерфакс-Україна» у правоохоронних органах. За словами джерела, фрагменти черепа знайдено на місці, яке вказав під час допиту екс-генерал МВС Олексій Пукач (там тепер прокладено дорогу). У Генпрокуратурі підтвердили такі дані. На місці «знахідки» працюють експерти. Труп Гонгадзе вже майже дев'ять років зберігається в морзі без голови. Виявлення черепа стало б одним із важливих кроків у з'ясуванні обставин загибелі журналіста.

«Багато хто пам'ятає, як в Інституті Карнегі під час публічного виступу декілька років тому Володимира Литвина запитували про його відношення до вбивства Георгія Гонгадзе і як він тоді уникав конкретної відповіді», — зазначає голова відділу Європи та Євразії Національного фонду за демократію Надія Дюк, яку запросили на низку заходів, пов'язаних із візитом спікера ВР. Можливо, пан Литвин бажає уникнути нових запитань у справі Гонгадзе й тому «ховає голову у пісок».

Водночас команда спікера намагається довести, що в Америку Володимир Михайлович летіти й не збирався. Прес-секретар Литвина Ольга Чорна заявила пресі, що його візит до Вашингтона офіційно не планувався. «Така поїздка обговорювалася на рівні можливостей, у вузькому колі, але остаточного планування не було, — каже речниця. — Ситуація в країні вимагає більше уваги, ніж візити за кордон».

Цікаво, що об'єктом «державної уваги» Голова ВР обрав відпочинок у Криму «в робочому режимі».

Чорна додає, що пов'язувати «натяки про можливість відміни візиту Литвина до США» і затримання Пукача «абсурдно і нелогічно».

А ТИМ ЧАСОМ...

Міжнародна федерація журналістів закликає українську владу назвати організаторів вбивства Георгія Гонгадзе. Федерація вважає арешт головного підозрюваного в убивстві Гонгадзе генерала Олексія Пукача «унікальною можливістю для української влади розкрити правду про цей жорстокий злочин і притягти до суду всіх тих, хто несе за нього відповідальність». «Це момент істини, якого чекали родина Георгія та колеги, — зазначає президент Міжнародної федерації журналістів Джим Бумела. — Влада не повинна втратити цю можливість розкрити замовників цього злочину».

Іван ЛЕОНОВ
umoloda.kiev.ua

Москва без Києва — це неможливо?

У День хрещення України—Русі
церкви двох патріархатів провели
альтернативні святкові заходи

Учора вперше як державне свято відзначався День хрещення України—Русі. Паралельні масові заходи проводили УПЦ КП з патріархом Філаретом і МП з Кирилом.

Київський марш

Близько десяти тисяч (!) сповідників київської християнської традиції зібралися до кафедрального Володимирського собору і після святкової літургії пройшли вулицями столиці до пам'ятника Володимирі-хрестителю над Дніп-

ром. Коли «голова» хресної ходи підходила до Михайлівського собору, «хвіст» був іще в районі Золотих воріт. «Настрій в усіх піднесений, люди з різних регіонів крокують із миром, молитвою, без політичних гасел, багато молоді, — розповів «УМ» координатор мирянського руху «Схід і Захід під Покровом Пресвятої Богородиці» Святослав Варення. — Це і церковний хід сповідників київської православної традиції, і державне, національне свято».

(Закінчення на 2 с.)

Україна прагне відкритого діалогу у питанні створення єдиної помісної православної церкви - Віктор Ющенко

«Мета нашого діалогу — говорити довірливо, відверто, чесно про ті речі, які чутливі у релігійному житті України. Ми говорили про одну з проблем української церкви — православне роз'єднання, яке існує», — сказав Віктор Ющенко у своїй заяві для преси.

«Найбільше прагнення українського народу — жити в об'єднаній єдиній помісній першоапостольній церкві», — наголосив Глава держави. Він підтвердив, що це не проста дорога, проте висловив упевненість в її успішності.

«Ми хотіли б бачити у цьому процесі порозуміння з нашими духовними лідерами. Багато разів ми поверталися до розмови щодо церковного поєднання, церковного діалогу як подолання однієї з найбільших проблем в українському православ'ї», — сказав Президент.

Віктор Ющенко назвав православне роз'єднання не лише церковною проблемою: на переконання Глави держави, така ситуація впливає негативно на соціальну стабільність та духовну єдність українців у цілому. «Важко говорити про стабільність, національний суверенітет, коли не заходиться порозуміння між провідними православними конфесіями. Це і багато іншого змушує владу, не втручаючись у справи церковні, говорити про той клімат, який був би найбільш сприятливий для церковного єднання і порозуміння», — сказав Віктор Ющенко.

Глава держави подякував Московському Патріарху Кирилу за позицію, порозуміння і відкритість при розгляді цього питання.

president.gov.ua

Москва без Києва — це неможливо?

(Закінчення. Поч. на 1 с.)

У своєму посланні з нагоди свята патріарх Філарет нагадав, що 1000—ліття Хрещення Києва святкували в Москві. Минулого року цю помилку було виправлено: делегації церков світу, дипломати й журналісти з різних країн, побувавши на святкуванні в Києві, зрозуміли, звідки беруть початок витоки руського православ'я. Патріарх переконаний, що «навернення українського народу від атеїзму до Христової віри стало однією з причин отримання нами в 1991 році великого Божого дару — державної незалежності».

Заклики долучитися до свята упродовж місяця поширювалися через листівки й інтернет—розсилки. Пропонувалося показати московському патріархові, що український народ цінує свою незалежність і власну духовну традицію.

Масовість у Лаврі

Тим часом московський патріарх Кирил, який перебуває в Україні з 10—денним візитом відслужив у Києво—Печерській лаврі всеношну. Святкова літургія затрималась настільки, що виникли побоювання: а чи зможе поважний гість відвідати місце будівництва кафедрального собору МП. Численні вірники УПЦ МП вітали патріарха схвальними вигуками, словами подяки тощо.

Учора в Лаврі, на засіданні Синоду РПЦ прийнято чимало важливих для «спільного церковного простору» питань. Скажімо, затверджено статут загальноцерковної аспірантури Російської православної церкви. Предстоятель РПЦ також розповів батюшкам України про зустріч релігійних лідерів Росії з президентом РФ Дмитром Медведевим. У Лаврі ж із патріархом зустрілась Юлія Тимошенко.

Про калину і Помісну церкву

Напередодні Президент Віктор Ющенко запросив владу Кирила у свою резиденцію — «будинок із химерами» на Банковій. Патріарх подарував Ющенко ікону і сертифікат на повне зібрання творів і листів Миколи Гоголя у 17 томах, яке вийде з його благословення. А Віктор Ющенко презентував чільнику Російської церкви полтавську вишиванку, рушник і набір пам'ятних монет із серії «Пам'ятки давніх культур України». І ще раз підтвердив: саме визнання Помісної церкви, а не намагання перешкодити її утворенню, він розглядає як єдиний спосіб подолання церковного розколу.

Чи почув його Кирил? «Є Помісна церква в Україні, — повідомив Президентіві лідер РПЦ. — Якби її не було, не було б сьогодні України».

Логічно, так і є. Тільки гість, здається, переплутав юрисдикцію церкви, що презентує духовну свободу українців.

Опісля патріарх і Президент ушанували жертв Другої світової війни і штучного голоду 1932—33 років: поставили до Меморіалу Голодомору поминальні свічки. А потім разом посадили кушц калини. «Я завжди підкреслюю, що це не вина Росії, російського народу — трагедія 1932—1933 років. Сьогодні нам треба бути солідарними щодо кожної жертви цього Великого голоду. Це наш православний обов'язок», — сказав Президент, дякуючи патріархові. Кирил же закликав сприймати Голодомор як спільну трагедію росіян і українців: це, мовляв, «спільна біда всього народу, який на той час жив в одній країні».

Очевидно, він не знає про «живі кордони» з енкаведистів довкола тільки українських сіл, «чорні дошки», особливі укази Сталіна щодо України й звіти присланих сюди центральною владою «контролерів». Утім і патріарху таки довелося виправдовуватися перед частиною своєї пастви: «Немає нічого дивного, що ми молимося за безневинні жертви». Кирил розповів, що ці його дії цілком виправдані, бо голод торкнувся його родини на Поволжі.

Ярослава Музиченко
umoloda.kiev.ua

23 липня БЮТ і Партія регіонів 316 голосами «за» ухвалили у Верховній Раді зміни до закону про вибори президента.

Суть цих змін засвідчила: якщо з 2004 року суспільство, може, й змінилося, то політична «еліта» — ні. Вона так само готова, без перебільшення, на все, аби зберегтися при владі.

Зокрема, змінами ПР і БЮТ пропонується норма, згідно з якою виборчі комісії формуються виключно з людей, зареєстрованих на відповідній території. На практиці це означає, що в Голованівському районі Кіровоградської області, де влада, бізнес і залякане населення донедавна контролювалися депутатом Лозинським, на виборах неодмінно перемогла б визначена ним кандидатура, незалежно від того, як би це населення голосувало.

В інших регіонах, де «все схоплено» іншою політичною силою, ситуація була б дзеркальною.

Конкуруючи з БЮТ і ПР кандидатам у президенти дуже важко буде знайти десятки тисяч людей, які б ризикували б життям і здоров'ям заради справедливості підрахунку голосів на окремій ділянці, особливо після того, як фальсифікатори 2004 року уникнули покарання.

Ще одна норма законопроекту, що забезпечує умови для фальсифікації — щодо можливості ухвалення рішення виборчими комісіями без необхідності кворуму.

У статті 28 ухваленого закону йдеться: «Рішення виборчої комісії приймається відкритим голосуванням більшістю голосів від складу комісії. В день голосування та під час повторного голосування, при підрахунку голосів, а також при встановленні підсумків голосування у межах територіального виборчого округу, рішення виборчої комісії приймається більшістю голосів від присутніх членів комісії».

На практиці ця норма означатиме, що кілька членів виборчих комісій, змовившись, можуть імітувати засідання, навіть не ставлячи до відома інших членів комісії, та створити цілковитий хаос конкуруючих частин виборчих комісій, що буде вирішуватися в передбачувано корупційний спосіб.

Також депутати БЮТ і Партії регіонів забезпечили законну можливість без жодних пояснень відворотяти з виборчих ділянок спостерігачів та представників преси простим рішенням виборчої комісії.

На практиці це означатиме, що надзвичайно важливий суспільний контроль за голосуванням та підрахунком голосів, який у багатьох випадках в Україні був найголовнішим чинником чесних виборів, буде втрачено, причому легально.

Крім того, депутати ПР і БЮТ запровадили норму, за якою списки виборців можна змінювати навіть у день голосування. Причому депутати створили плутанину в питанні, як саме вносити зміни до списків виборців.

Скарга на невключення виборця може подаватися або до територіальної виборчої комісії, або до органу ведення Державного реєстру виборців чи суду. Отже, за цим законом (ст. 35) одразу чотири органи, разом із діляночною виборчою комісією, відповідатимуть за включення виборців до виборчого списку, що створює додаткові можливості для безвідповідальності і приховування «кінців».

Очевидно, що все це робиться свідомо.

Згідно зі статтею 32 закону «Скарга... (на відсутність у списку виборців) може бути подана не пізніше, ніж за одну годину до закінчення голосування». Вочевидь, зміни до виборчих списків навіть у день виборів з боку одразу кількох органів можуть викликати такі фальсифікації, у порівнянні з якими другий тур президентських виборів 2004 року видається відносно законним.

Ще один винахід депутатської думки — норма, згідно з якою «Скарга... щодо порушень, які мали місце в день голосування, - (розглядається виборчою комісією) не пізніше ніж за одну годину до закінчення голосування» (Ст. 96).

Тобто в останню годину голосування можна «чудити» що завгодно, і ніяких скарг комісія вже не розглядатиме.

У статті 43 виборчого закону вказано: «Добровільний внесок фізичної особи до виборчого фонду одного кандидата на пост Президента України не може перевищувати чотирьохсот мінімальних розмірів заробітної плати. Не підлягають обмеженням за сумою і кількістю перерахувань власні кошти кандидата на пост Президента України, а також власні кошти партії (партій, що входять до виборчого блоку), яка висунула кандидата, які перераховуються на накопичувальний рахунок».

Таким чином, звітувати за виборчі фонди мають прості кандидати, а кандидати, висунуті від партій і блоків — ні. Також «прості» кандидати, які захочуть отримати підтримку партій, щоб також уникнути фінансового контролю, будуть постійно ризикувати, оскільки якщо партія раптом «передумає» — наприклад, буде куплена, то такого кандидата буде знято з виборів.

Закон про вибори президента як заявка на фальсифікацію

Більше того, проголосовані БЮТ і ПР зміни (ст. 56) відкривають для Центральної виборчої комісії (в якій, як відомо, до 90% є висуванцями ПР або БЮТ) можливість своїм рішенням знімати з реєстрації кандидатів у президенти, причому це рішення практично не можливо буде оскаржити.

Також, згідно зі змінами, «Офіційним оголошенням результатів виборів Президента України є оголошення головою Центральної виборчої комісії результатів виборів Президента України», тобто без необхідності оприлюднення в ЗМІ.

Таким чином, теоретично, головуючи на засіданні ЦВК, призначений від ПР і БЮТ, може оприлюднити, що в Україні на виборах переміг будь-хто, хоч Вася Пупкін, і його негайно можна інаугурувати й віддати йому права Верховного Головнокомандувача.

Цікава схема виявилася в запропонованій системі оскарження результатів виборів. Згідно із запропонованими БЮТ і ПР змінами,

«3. Дії кандидатів на пост Президента України, партій (блоків) — суб'єктів виборчого процесу, їх довірених осіб оскаржуються до Київського апеляційного адміністративного суду».

4. Повноваження суду встановлені ст. 117 Кодексу адміністративного судочинства України не можуть бути застосовані судами щодо спорів, які стосуються призначення, підготовки і проведення виборів Президента України.

5. Суд розглядає та вирішує адміністративні справи, передбачені визначені цим законом, протягом двох днів з часу закінчення голосування на виборчих ділянках.

6. Не розглянуті позови судом протягом терміну визначеного в пункті 6 статті 99 залишаються без розгляду».

Тобто фактично суд, про який ходять легенди, може послатися на зайнятість і «послати» будь-кого зі своїми скаргами на фальсифікації, без жодної можливості апеляції.

Адже за запропонованими змінами рішення першої інстанції є одночасно й рішенням останньої. Тобто права на апеляцію, до речі, передбаченого Конституцією України, тут не існує.

На практиці за рахунок цієї норми розподіл сил у Київському апеляційному адміністративному суді виявиться важливішим, за розподіл електоральних симпатій в країні. За рахунок передачі усіх прав цим конкретним судам БЮТ і ПР прагнуть убезпечити свою подальшу політичну долю в разі програшу свого кандидата на виборах та перемоги конкурента.

Примітно, що закон про вибори президента Партія регіонів і БЮТ ухвалили після напружених торгів, які камуфлювалися блокуванням парламенту, розмовами про підвищення мінімальної зарплати і прожиткового мінімуму.

Коли дійшли до згоди, в обмін на закон про вибори президента соціальні гасла були згорнуті. Паралельно БЮТ і ПР спільно ухвалили зміни до законодавства щодо фінансового оздоровлення банків, які фактично зменшили зобов'язання банків перед вкладниками — тими самими людьми, яких БЮТ і ПР обіцяють «захистити».

«Боротьба за порятунок населення» стала для депутатів менш значущою, ніж підготовка фальсифікаторського закону про вибори та захист своїх банків від населення.

Отже, які висновки?

Перший і головний. Фактична коаліція ПР і БЮТ діє. Цим політичним силам не вдалося позбавити народ права вибору під час конституційної реформи, тому вони намагаються зробити це право чисто формальним. Олігархія прагне цілком підкорити країну, і, судячи з загальнополітичного рівня цієї олігархії, ніякого натяку на «просвіченість» таке правління не передбачає.

Треба сказати, це робиться не від великої сили. Соціологічні опитування різних соціологічних фірм підтверджують, що більше 50% населення не хочуть бачити на посаді президента ані Януковича, ані Тимошенко.

Як свідчать зміни до закону про вибори президента, щоб впоратися з цією неприємністю БЮТ і ПР взяли курс на відверте планування фальсифікації. Мотиви сторін різні.

Вочевидь, і ПР і БЮТ переконали слова політехнологів, що 2004 рік не повториться, і народові вже

все одно, які б фальсифікації не трапилися. Крім того, вочевидь, Юлія Тимошенко пішла «ва-банк», коли думка виборців, світової громадськості та ризики вже не мають значення.

Важче сказати, навіщо такі зміни і такі ризики Януковичу, від якого ще не цілком «відлипли» звинувачення у фальсифікаціях 2004 року.

Другий висновок — в країні фактично не існує вищого представницького органу.

Якщо депутати когось і представляють, то переважно тих, кому вони заплатили за своє місце у списках. Особливо наочно цю тезу довело відстоювання більшістю парламентарів ідеї обрання президента в парламенті, в той час як проти цього виступає понад 80% населення.

Кілька місяців тому парламент дружно проголосував за відверто антиконституційну дату президентських виборів, мотивуючи це переважно тим, що конституційна дата зриває їм канікули. Тобто канікули виявилися важливіші за Конституцію. З таким рівнем правосвідомості парламент не має права на існування.

Треба добре усвідомлювати, що депутати в ці дні й місяці зайняті стратегічним завданням — як «нагріти» українське суспільство. Паралельно з цим вони час від часу відволікаються на те, як «нагріти» своїх колег по парламенту.

В питанні забезпечення свободи виборів не може бути вагань. Відносно вільні вибори — одне з небагатьох досі актуальних завдань помаранчевої революції. Проте це завдання надзвичайно важливе, яке перетворює масу на народ, який сам обирає собі владу.

Тому президент Ющенко повинен накласти вето. Але самого вето буде не досить. Щоб унеможливити планування фальсифікації і додання вето, президент має видати указ про розпуск парламенту.

Формальних приводів для цього досить, починаючи з так і нез'ясованої Конституційним Судом норми про необхідність подання президентом кандидатури прем'єра в разі зміни складу коаліції, і закінчуючи питанням наявності чи відсутності коаліції в нинішньому парламенті.

Право розпустити парламент у президента зберігається доти, доки не настане півроку до закінчення його повноважень, тобто щонайменше до середини серпня. Якщо КС визнає законність указу президента, і вдасться забезпечити парламентські вибори навіть за старим виборчим законодавством — прекрасно.

Проте, навіть якщо нових виборів парламенту не відбудеться, а Конституційний Суд через кілька місяців визнає указ президента неконституційним, протягом цих кількох місяців виборчий процес почнеться за старим законом і, можливо, запланована фальсифікація буде зірвана.

Всім, і суспільству, і президентіві варто усвідомити, які за масштабами загрози несе в собі навіть саме існування цього складу парламенту, який, як остаточно довели події в Голованівському лісі, став соціально небезпечним.

Р. С. До речі, судячи з участі автора у роботі виборчої комісії, найбільше прозорості виборів допомогла б присутність під час підрахунку голосів максимальної кількості спостерігачів та представників різних правоохоронних органів, а також обмеження часу голосування 18 годинами.

Після цього часу реально голосують одиниці виборців (тим більше взимку), в той час як нічне виснаження членів виборчих комісій дуже істотно сприяє фальсифікаціям.

Такі прості зміни дали б можливість країні отримати президента вже ввечері дня голосування, як це і є в цивілізованих країнах. Причому саме того президента, за кого проголосували б виборці.

Але депутатам ПР і БЮТ, судячи з ухваленого закону про вибори президента, такі прості рішення не потрібні.

Автор Олександр Палій, провідний експерт Інституту зовнішньої політики Дипломатичної академії України, кандидат політичних наук

Навіщо Путіну “надцерква”

Московський патріархат – продукт не тільки історії, а й нинішньої влади. Путінізмові потрібна підмога. Працювала й логіка: якщо Росія – «наддержавою», то й церква в неї має бути «надцерквою»... Цю пару чекає велике розчарування...

“Лапки” назавжди

Здавалося б, одержавши свободу, Російська православна церква Московського патріархату мала б... пригадати пережиті нею страждання, покаятися за плазування перед безбожною владою і, діставши благословення, розпочати нове життя во ім'я Христа.

В ім'я Христа – означає в ім'я свободи. Це було б тим більш важливо, що мракобісна окостенілість церкви виявилася одним із джерел потрясіння 1917 року. ХХ століття жорстоко закріпило відомий історичний закон: усяка церква, що дуже багато на себе бере й не бажає йти в ногу з часом, виявляється битою, якщо не знищеною. Хто наполегливо хотів бути всім, стає нічим.

Але сталося гірше. Більшість кліриків почала наслідувати найтемніших з-поміж своїх дорадянських попередників. Чарівливість Победоносцева перемогла проповідь Соловйова. Стали таврувати Петра й Катерину й узагалі всіх, хто коли-небудь скривдив церкву, не задовольнивши її домагань на безмірну владу та багатство. Усіх, крім, між іншим, Іоанна Грозного та Йосифа Сталіна... Відродилася ворожість до західного християнства. Від радянського антиамериканізму плавно, але швидко перейшли до післярадянського. Осліплюють візантійство. Московські амвони віщають мовою церковної глухомані. Мовляв, усе, що йде з заходу, – це від лукавого, земна успішність – не для російської людини, усе, що їй потрібно, – бути православною і зі всіма потрухами віддати себе державі Грозних і Сталіних.

Неофітський кураж фундаменталізмом...

Щоб пояснити це непотребство, корисно подивитися на Україну. Чому тутешній частині московського православ'я і на думку не спадає куражитися по-расейськи, якщо не брати до уваги окремих пошків з колишніх комсомолістів? А вже умови тут ідеальні! Свободи хоч відбавляй, владі все одно, хто ти такий: воскреслий Філофей чи безсмертний Аделаджа... Ось тут і наклеюється пояснення. Усякий солідний батюшка знає, що за середньовічну заповзятливість його не похвалять, нічим не обдарують. Навіщо ж дурня валяти? Знає він також, що, якщо занадто розійдеться, дістане відсіч з боку конкурентів з Київського патріархату, уніатів, баптистів, не кажучи вже про прихильників нігерійця. Життя не дадуть!

Отже, уся справа (та хай і півсправа – теж немало) у браку явної вигоди. Церковники – люди, як усі. Церква – структура, як усі. Прорахунок користі відіграє ту саму роль, що й завжди і скрізь. Звідси витікає, що все або майже все випирається у світську владу: що вона засуджує, що – терпить, що – заохочує. Московський патріархат – продукт не тільки історії, а й нинішньої влади. Подарунками, натяками, потураннями, самою своєю суттю вона сформувала цей організм. Путінізмові потрібна підмога. Працювала й логіка. Якщо Росія – «наддержавою», то й церква в неї має бути «надцерквою».

Цю пару чекає велике розчарування. У «наддержави» немає і вже не буде сил і засобів, аби звільнитися від лапок.

Патріарх Кирил, схоже, розраховує, що його структурі пощастить більше. Звідси – його вельми помітна політична та дипломатична активність. Проте його господарство теж занадто відстале, аби його можна було витягнути в передові.

Мимоволі думаєш: поведився б Кирило як проста, глибоко віруюча, хоч і освічена, людина! Ото була б новина для країни і світу! Воістину: благая вість. Не орудуючи мертвлячою владою, він узяв би живим, майже пустельно-отцівським прикладом благочестя. Церква знала таких. З останніх – незабутній Антоній Сурожський. На жаль, щирий церковнослужитель зазвичай не хапає зірок з неба, а то й схильний до фанатизму. Йому на самий верх не піднятися...

Ксеня Лесів

Анатолій Стріляний

«Я не знаю слова Україна, я знаю «Малоросія»

**“Усі ті козачки – рекетири, ряджені”, – сказав Луценко...
Вони отримали якийсь наказ і почали співати “частушки”,
підтанцювуючи при цьому...**

В Україні перебуває глава РПЦ Патріарх Кирил. Яка мета візиту московського патріарха? Може, він прибув на Володимиріву землю, аби зняти анафему з Івана Мазепи? Ні. Поговорити про єдину помісну церкву? Теж – ні. Він прийшов, як сам сказав, щоб “помолитися і набратися благодаті”...

Але навіть для цього в Україні його чекали далеко не всі. Ще заздалегідь деякі організації попереджали, що пікетуватимуть заходи з Кирилом на українській землі.

Пікетування в перший день проходило у два етапи: під час богослужіння на Володимирській гірці та під час вечірнього богослужіння в Києво-Печерській Лаврі.

Вір'яни – прибічники Кирила – реагували на мітингувальників по-різному: хто плювався, хто хрестив їх, хто кидався камінням.

Один активіст УНА–УНСО вилив воду на хлопця, який ішов із богослужіння на Володимирській гірці, натомість молодичка кинула в нього каменем. Щоправда, не влучила.

Хотіла було взяти інтерв'ю в облитого, проте “жертва” заявила, що благословення на інтерв'ю нема.

Жіночки тим часом кричали: «Кирил – наш патріарх» і широким жестом хрестили всіх підряд. – Ми чим більше живемо в Україні, тим нам страшніше, – каже настоятель храму Різдва Богородиці Барішівської благочинні київської єпархії Ієрей Євгеній Смалько. – Як у тій казці... Те, що ми бачимо зараз – це саме те, що ми бачимо по всій Україні. Оці розділення, як сказав патріарх Кирил, базуються не на канонічності, не на якихось церковних догматах, а на звичайному політичному шовінізмі. Це ви можете побачити своїми очима.

Я тим часом спостерігаю за енергійною молодичкою. Її звуть Ольга Лазарева, вона, як з'ясувалося, з Харкова, з видання «Рускій мір». На моє запитання, звідки вона приїхала – з України чи з Росії, – відповідає:

– Я взагалі не знаю слова «Україна», я знаю «Малоросія». Я перебуваю зараз на російській землі, я православна віруюча, нормальної православної церкви, Московського патріархату.

– І вам комфортно жити в Україні з таким поглядами?..

– Ах ти, бандерка...

Молодики з УНА–УНСО стверджують, що ніяких провокацій не планували.

– Ми стоїмо на тому, що українська помісна церква має бути підпорядкована Київському патріарху. Ми зі священниками не воюємо, от якби привели козачків (членів організації «Православне казачество»), то б можна було щось робити, – каже голова Київської організації УНСО Ігор Мазур. Козачків таки привели, але скупчення міліції повоювати хлопцям не дало. Їм просто не дозволили наблизитися одне до одного.

– Ми не намагаємося прорватися до Кирила... Якщо козачки хочуть, то нехай собі моляться на свого Кирила. Ми громадяни України і маємо право висловлювати свою думку. А багато з них приїхало з Росії як супроводжувальний елемент. Кажуть, наїхало близько тисячі бойового братства.

Мітинги радикальних правих сил контролював особисто міністр внутрішніх справ Юрій Луценко. При появі міністра мітингувальники стихають. Міністра зустрічають радо, поручалися, і Юрій Віталійович відзвітував:

– Ось із 9-ої ранку перевіряю порядок. Був там, тепер тут. Мені здається, усе доволі цивілізовано. Ці люди мають свої переконання, вони їх висловлюють. Інші зустрічають патріарха, нехай собі зустрічають. Усе як у європейській країні. Сподіваюся, так буде й далі.

– Перепрошую, представники «Козацтва» нагайкою били наших людей, – гукнув хтось із натовпу.

– Я знаю. Його затримали.

– Але й швидко відпустили. Наступного разу ми їх затримуватимемо, а не міліція.

– Поки все добре. Дай Боже, усе так буде до кінця, – каже міністр... – Розумієш, заводитися з тими «казаками»... З них такі козаки... Усі вони в основному рекетири. Ряджені...

– Україна матиме єдину українську помісну церкву! – каже міністрові Ігор Мазур.

– Я не проти... Я вам щиро вдячний, що все спокійно.

– Хлопці з УНА–УНСО вас слухаються? – поцікавилася я в міністра.

– Що значить, слухаються? Я – міністр, вони – громадяни. Ми з ними просто спілкуємося. У нас немає підлеглості, у нас просто гарні спогоди про минуле.

Мітингувальники обурююся, що Кирил проїхав на Володимирську гірку «заднім проходом».

– От бачите, які москалі герої! – вигукнув хтось.

– Україні незалежна церква!

Протилежна сторона тицяла дулі, дехто кричав:

«Кинь у них каменем!» Священники в рясах демонстративно хрестили мітингувальників.

Увечері перед богослужінням у Києво-Печерській Лаврі навколо давньої української святині зібралися черниці, представники якихось радикальних промосковських церковних організацій, а також козачки з нагайками. Спілкуватися вони

особливо не бажали. Тільки-но один насмілився розповісти мені про свою організацію, як хтось старий крикнув: «Що там за розговори!»

Коли я намагалася щось запитати, усі просто відверталися.

Козачків і активістів ВО «Свобода» біля Лаври розділяли дві шеренги «беркутівців». Патріарх затримувався, обом сторонам було нудно, усім набридло вигукувати одноманітні фрази, тож почали імпровізувати, обмінюючись образами (наголос в останньому слові – на другому складі).

– “За Збруч!” – волали козачки “свободівцям”, – “Наша вера славная – вера православная”.

– “Козачки – прокладки Москви”, – вторили їм тягнубоківці, – “Смердочі московіти”, «Геть московського попа!»

Козачки отримали якийсь наказ і почали співати “частушки”, підтанцювуючи при цьому.

– До Києва зігнали якихось ряджених, скоріш за все, з Росії привезли, – каже заступник голови київської організації «Свободи» Андрій Ілленко. – Вони створюють масовку, аби зобразити начебто радість українського народу від приїзду Кирила. Ми всі розуміємо, що цей візит має суто політичну мету, аби перед президентськими виборами перевірити готовність московських церков в Україні до боротьби за російські інтереси. Ми всі розуміємо, що ця церква в Україні проводить антиукраїнську політику. Сам цей патріарх теж робив антиукраїнські заяви, тому сьогодні ми влаштуємо йому такий прийом. Якщо він хоче тут бути, то лише як гість, а не верховний куратор...

Коли “свободівці” скандували «Кирило – генерал ФСБ», священники в тойотях, мерседесах і бентлі посміхалися...

Віруючих також представляли молоді люди з навколоцерковної організації «Руна».

– Чому ви нічого не скандуєте? І чому не молитесь? – поцікавилася я в них.

– Ми, это самое, на работе, у нас тут люди. Это самое, наши люди тут розставлены по своим местам, – недорікувато пояснив молодик у чорних окулярах.

...Патріарх прибув до Лаври в супроводі представників Партії регіонів. З чорних мерседесів було створено захисний щит – тож вір'яни так і не змогли побачити свого духовного отця...

Я так і не зрозуміла, навіщо до Києва поприїздили тисячі людей з усіх регіонів України. Вони не мали змоги ні послухати свого патріарха, ні взяти в нього благословення, ні побачити його – десь на площі чи на стадіоні.

Невже оці призначалися лише для того, щоб продемонструвати Кирилу (чи Москві?) все-народну любов до нього?

Французький «Закуток» українського дивака

Кореспонденти «УМ» побували у маєтку в Приморських Альпах, де письменник, художник і філософ Володимир Винниченко намагався реалізувати свої ідеї конкордизму-натуризму

Сьогодні Володимирові Винниченку — 129. Революціонер, політик, перший голова уряду незалежної УНР, публіцист, блискучий літератор, посередній художник і ще гірший фермер, невиправний утопіст і дивак-натурист, він став чужим і для своїх — тодішніх українських націоналістів, не кажучи вже про більшовиків.

Винниченка, доти надзвичайно популярного письменника і драматурга, книжками якого зачитувалася молодь, а за п'єсою «Чорна пантера і білий ведмідь» у 1926 році в Німеччині зняли фільм, перестали видавати і ставити, фактично позбавивши засобів до існування. Вийджаючи у 1919 році в еміграцію, Винниченко писав: «Я їду як письменник, а як політик я всією душею хочу померти».

Життя його завершилося у селищі Мужен на Лазуровому узбережжі Франції. Тут, у маєтку «Закуток», Володимир Винниченко з дружиною Розалією Яківною прожив 17 років — до самої смерті 6 березня 1951-го. Сусіди сприймали цього дивакуватого чоловіка в жовтих штиблетях за російського білоемігранта. А Винниченко жив собі за своїми законами єдності з природою, тяжко працював і мріяв, що колись настане час, коли не доведеться рахувати кожну копійку, щоб купити, наприклад, квитки в театр або книжку за 20 франків...

Кореспонденти «УМ», побувавши в Мужені, спробували розібратися, що і як шукав тут Винниченко. І чи знайшов.

Між «Каневом» і Грассом

Мальовниче селище Мужен (попри 20 тисяч мешканців, назвати містом його язык не повертається) розкинулося на високих пагорбах обабіч шляху з Канна на Грасс. Доїхати з Канна, який Винниченко називав «Каневом», до останнього притулку першого глави уряду УНР можна автобусом всього за 10 хвилин і 1 євро.

Навколо — вілли посеред розкішної середземноморської природи, уздовж вулиць — туї, платани, оливи, вікові дуби. Завдяки певній віддаленості від центру курортного життя, селище оминає туристична суєта.

У Мужені останні 15 років свого життя провів Пікассо, і цим фактом у місцевому центрі туристичної інформації дуже пишаються. Про великого іспанського митця вам тут розкажуть усе, але питати, хто такий Винниченко і де його садиба, — марна справа. Хоча, як слушно зауважує дослідник життя і творчості Винниченка, професор «Могиллянки» Володимир Панченко, провіни французів у цьому немає. Адже саме Україна повинна дбати про те, аби наших видатних діячів знали за кордоном.

До слова, із Пікассо Винниченко не перетинався, хоча той мешкав неподалік. А от художниця Іванна Нижник-Винникова, яка оселилася в «Закутку» після смерті Володимира Кириловича, з великим іспанцем зналася.

Навпрошки через рай

Отже, шукаємо під дощем якісь муженські дороговкази до «Закутка». Незважаючи на середину буднього дня, навколо — жодної душі, крамниці зачинені, мап немає, таксистів лишилися в Канні. Де шукати маєток Винниченка, якщо відстань від одного кінця селища до іншого — більше 10 км, і це все помережано гористими вулицями? Туристичне бюро — і те бозна-де, до того ж воно також може бути на замку. Навманя повертаємо ліворуч від траси і прямуємо за вказівником «Пожежники» й «Поліція». Ми знаємо приблизну адресу Винниченка: вулиця Гран Батіст, 1162 (насправді — Chemin de la Grande Bastide, 162, але це з'ясується пізніше).

Хіба в такому раю можуть бути пожежі чи злочини? Зачинено. Оскільки кілометр під дощем уже пройшли, завертати не хочеться, тому чимчикуємо далі. Зрештою нам щастить: із бокової вулички вибігає літня мадам. «Спершу довго ліворуч, потім праворуч і довго прямо, потім ще раз праворуч і довго-довго вперед» — її пояснення. Схоже, ми вийшли не на тій зупинці, бо до кінцевої мети ми підіймалися схилом ще щонайменше кілометрів п'ять.

У Мужені — дуже довгі вулиці, які йдуть «хвилями» то вгору, то донизу. Пішки на такі великі відстані з підйомами ходити довго, на велосипеді теж особливо не поїздиш. Оскільки автобус ходить лише центральною магістраллю, мешканці надають перевагу власним авто. Особливо популярні малолітражки, навіть старі розвалюхи на кшталт нашого «Запорожця». Великим достатком похвалитися можуть далеко не всі, а без машини тут — ніяк.

Щоправда, «скромний достаток» у даному випадку — поняття відносне. Адже будинки в Мужені дуже дорогі. Досить скромна вілла з двома спальнями, вітальнею і кухнею коштує близько мільйона євро, попри зниження цін після кризи. Однокімнатну квартиру студію з балконом можна придбати за 330 тисяч. Зате з балконів тут відкривається вид на мальовничі муженські пагорби й неповторно лазурове море (до нього — 6 км), під вікном співають пташки, а від «інгаліяції» з морського бризу, гірських трав, пінні та кипарисів паморочиться голова...

У часи Винниченка все, окрім природи, було інакше. Ексголова Директорії залюбки придбав би садибу на узбережжі Рів'єри. Але змушений був оселитися далі від курортної смуги, бо ціни на землю в Мужені були значно нижчими. Коли Винниченка оселилися в Мужені, це було невеличке поселення — з десять будинків, і «Закуток» стояв на самій околиці. Як пише історик Станіслав Кульчицький, за хутір із кам'яним будинком і земельною ділянкою площею 1,7 гектара із занедбанним садом та виноградником продавець отримав 40 тисяч франків. 15 жовтня 1934 року Винниченко оформив купчу, заплативши готівкою 13 тисяч, плюс 10 тисяч як компенсацію за майно в садибі. На решту — оформив іпотеку з виплатою впродовж п'яти років 5 відсотків річних. Але вчасно розплатитися не зміг, тому борг тяжів над ним до самої смерті.

Зав'язавши з політикою, Винниченко сподівався жити за рахунок малювання і праці на городі. Бо книжки його тоді вже не видавали, п'єси не ставили (раніше найбільше гонорарів надходило з Німеччини, де вони користувалися великою популярністю, але після приходу до влади націонал-соціалістів твори Винниченка заборонили). Проте з прибутками від господарства не складалося. Хоч подружжя фермерів-початківців важко працювало, продаж городини просувався не надто успішно — відпочивальники з Канна були далеко, а в Мужені своє збіжжя було в усіх. Тоді Винниченко взявся малювати картини. Але й вони виявилися нікому не потрібними. Тож аби якось зводити кінці з кінцями, довелося шматками розпродавати землю. І тепер територія «Закутка» у кілька разів менша, ніж за життя Володимира Кириловича. Із 1,7 гектара лишилося близько 40 соток.

Оливи біля старої пекарні

Доц ушух, а ми вже стоїмо перед глухими залізними воротами з табличками «162» і «Mothu». Колишній «Закуток» оточений високим цегляним муром. Тиснемо на кнопку електричного дзвінка. Дружина власника вілли, перепросивши, повідомляє по домофону, що чоловіка немає вдома й повернеться не раніше ніж через годину, а без чоловіка вона чужих не пускає. До приїзду господаря засмагаємо на морозі під парканом.

Почувши, звідки ми й чому ломимося в його приватну власність, Алан Мотю, хоч і стомлений із роботи, зустрічає приязно. На запитання, чи часто йому допікають такими несподіваними візитами наші співвітчизники, чемно запевнив, що українські візитери — для нього зовсім не прикрий клопіт. Навпаки, пан Мотю пишається тим, що живе у такому визначному будинку, тож залюбки показує його журналістам з України. От тільки приїздить ці гості нечасто. Власне, кореспонденти «УМ» стали другими чи третіми за десять років...

Алан Мотю проводить нас у двір і виносить із бібліотеки ксерокопію газети «Елісавет» — додатку до кіровоградського видання «Народне слово» від 18 березня 1993 року, присвяченого Володимирові Винниченку. Для французів вичовгана газета цінна не текстом, якого він не розуміє, а фотографіями: «президент України» зображений на них саме в «Закутку».

У дворі багато що пам'ятає визначного власника. Застали В.В. старі оливи, яким щонайменше 400 років. «Ось, бачите, — показує Мотю на величезній архаїчній глечик, укопаний у землю, — на фото те мап (чоловік — це він про Винниченка, щоб простіше вимовляти) стоїть поруч із цією вазою». «А з цієї криниці брав воду — вона дуже стара, ще з XVIII сторіччя, — провівши до старого колодязя, господар сам пропонує сфотографувати нас удвох на тлі раритету. — От тільки басейну тут не було — ми його зробили років із десять тому». А за часів Винниченка, пояснює Мотю, у дворі стояло щось на кшталт великої ванни — басейн розміром два на півтора метри.

Сам будинок зовні теж залишився майже таким самим, як за Винниченка. Єдине, що раніше на одній стіні зовсім не було вікон — так тоді рятувалися від спеки. Тепер, коли є кондиціонери, вікна прорубали й на сонячному боці, і в хаті стало світліше.

Звісно, попри «незмінний» вигляд, будинок уже не раз рихтували, адже йому, як і криниці, близько 300 років. Упродовж багатьох десятиріч до того, як садибу придбав Винниченко, дім використовували як пекарню. Аби він став придатним до життя, Володимирові Кириловичу і Розалії Яківні довелося зробити капремонт — переважно власноруч, з огляду на брак коштів.

Слабкій державі «Закуток» не потрібен

Після Винниченка й аж до 1993 року в «Закутку» жило двоє українських художників — Іванна Нижник-Винникова і Юрій Кульчицький, розповідає Володимир Панченко, який у 1992-му як депутат і скликання Верховної Ради займався перевезенням із Мужена до України колекції особистих речей Володимира Винниченка (зараз ці речі — у Кіровоградському обласному історико-краєзнавчому музеї). Пані Іванна приїхала у Мужен у 1951 році після смерті Винниченка — вона знала його за життя як художника й хотіла побачити місце, де він жив. А вийшло так, що сама там залишилася.

Нинішній господар мсьє Мотю раніше був «задіяний у шоколадному бізнесі». Тепер він на пенсії, але вдома не сидить — збудився б, тому продовжує працювати. Хоча й не так напружено, як раніше, коли доводилося часто їздити у відрядження. Зокрема, бував кілька разів і в Україні. Щоправда, востаннє — років 13 тому. «Мабуть, у вас там зараз усе дуже змінилося», — припускає Мотю. На запрошення відвідати Україну знову віджартувався: «Тоді я приїду до вас улітку, бо взимку мсьє Путін перекиває вам газ. Нехороший він чоловік».

Хоча для України було б дуже незле викупити колишній маєток Винниченка і влаштувати тут музей чи взагалі осередок нашої громадсько-культурної присутності на півдні Франції, очевидно, що «Закуток» залишатиметься у власності родини Мотю та її нащадків. «Я мав такий план у 1992 році — отримати цю віллу для України — й узгодив його з Миколою Жулинським, який тоді був віцепрем'єр-міністром, — розповідає Володимир Панченко. — Планувалося, що наша держава надасть ще живим тоді Іванні Винникової і Юрію Кульчицькому квартиру в Києві, а вони подарують садибу Україні. Та, на жаль, вони обоє були вже при смерті: пан Юрій помирав від раку, а пані Іванна була після операції, сліпа, тож про переїзд в Україну годі було й думати. Та найголовніше: з'ясувалося, що насправді подружжя продало маєток ще за чотири роки до нашої там появи. Із покупцем домовилися, що доживуть у будинку до смерті, а потому він перейде нинішнім власникам. Так і сталося, коли Винникова і Кульчицький на початку 1993-го одне за одним пішли з життя».

Щоб «українізувати» Винниченкову віллу тепер, держава повинна була б

мати хоча б елементарну дівість і волю. «А наші владні структури настільки безтолкові, що навіть як і візьмуться за це, то до кінця не доведуть, а гроші розкрадуть», — констатує Панченко.

«Коха, дивись, який гарний захід сонця!»

...Це лише в романі Винниченка «Сонячна машина» було винайдено фантастичну «сонячну» їжу, дрібки якої вистачало на забезпечення всіх енергетичних потреб людини. А реальне життя політиканивдахи, який плевав ідеї т. зв. «конкордизму», був переконаним вегетаріанцем і натуристом, у його останньому притулку в Мужені складалося важко. Ремонтуючи самотужки старі черевики, В.В. не був упевнений, що його єдине взуття дотягне до весни. Часто перебивався з хліба на воду. Колишній глава уряду не міг купити книжку, бо інакше довелося б на два дні класти зуби на полицю.

Та навіть у таких умовах Винниченко шукав відповіді, як зараз сказали б, на глобальні виклики, пропонував етично-моральні рішення для всього людства, політичні — для окремо взятої України. Прагнути єдності з природою, насичуватися сонцем.

Чи знайшов Винниченко в Мужені ту гармонію, яку шукав? Навряд. «Ноді він відчував, що перебуває в ладі із собою, але дуже заважали відчуття недореалізованості, відірваності від суспільства, туга за Україною», — каже дослідник Панченко.

Та моменти щастя в нього були, і помер Винниченко саме в один із них. Це сталося раптово. Митець вийшов зі своєю Розою на подвір'я — саме вечоріло. Сказав дружині: «Коха (так він її називав), дивись, який гарний захід сонця!» Коли Розалія Яківна знову обернулася до чоловіка, то побачила, що той притулюється до стіни будинку і сповзає долу. Пані Роза була медиком, закінчила Сорбонну. Вона кинулася за ліками, але було вже пізно — Винниченка не стало.

Похований він на муженському цвинтарі. Могила із тризубом доглянута й зараз.

ЧУЖІ ЗІРКИ

Мешканці Мужена пишаються видатними особистостями, які жили й живуть у їхньому селищі. У XX ст. тут у різний час мешкали Пабло Пікассо, Поль Елюар, Жан Кокто, Фернан Леже, Крістіан Діор. Тут мають «резервне» житло актор Сильвестр Сталлоне, емір Катару й колишня лідерка французьких соціалістів, экс-кандидатка в президенти Сеголен Руаяль. Ще дві голлівудські зірки — Шерон Стоун і Мел Гібсон — полюбляють зупинитися тут, коли відпочивають на Лазуровому узбережжі, а у французького футболіста Патріка Вієйра в Мужені ресторан.

Мешканцем Мужена можна стати й тимчасово — серед пропозицій тутешніх агентств нерухомості є чимало оголошень про оренду житла на літній період. Скажімо, відпочити на віллі з цікавою назвою «Катя» пропонують за 150 євро на добу.

Дмитро Лиховій,
Леся Шовкун
umoloda.kiev.ua

«Німці витягнули Винниченка з Мужена і запропонували стати главою уряду окупованої України...»

Історик Володимир Панченко — про стиль В.В.-«морквоїда», художника та політика

— Кажуть, Винниченка вважали диваком, «натуристом», який жив за своєю особливою теорією...

— Останні 25 років свого життя Володимир Винниченко займався універсальною теорією, яку називав «конкордизм». Вона мала стати «ключем до щастя». А тема щастя, пошуку гармонії, або, як він казав, «погодження», є головною темою у всій творчості та й узагалі діяльності Винниченка.

Гармонія мислилася на різних рівнях: людини з природою, людини з собою, між людьми, між країнами. Цій темі був присвячений його філософсько-етичний трактат «Конкордизм», а натуризм як елемент входив у цю його систему. Натуризм передбачав життя на природній основі: перебування на сонці (зокрема, засмагання голяка), взагалі серед природи, без усіляких цивілізаційних умовностей.

Він був не просто вегетаріанцем, а сиріодом, тобто не їв нічого вареного, печеного, смаженого, тільки «натуральну» їжу — яблука, горіхи, моркву тощо. Інші українці з нього кепкували, називали «морквоїдом», а він їм відповідав, що вони — «трупіди».

— Конкордизм Винниченка якось випливав із його політичних поглядів? Чи це «дивацтво» розвинулося вже після відходу від політики?

— Були точки дотику з ідеями соціалізму й комунізму, які не покидали його ніколи (хоча Винниченко уявляв їх посвоєму і з тією практикою СРСР дуже розходився). Конкордизм був пов'язаний з ідеєю комунізму лінією загального щастя.

Але справа не тільки в політиці. Винниченка ще з початку сторіччя цікавили філософські течії, пов'язані з гармонією та переважно морально-етичними аспектами. У 1907 році Винниченко видав роман «Чесність з собою» російською мовою, бо розумів, що в Україні його не надрукують. Роман і в Росії заборонили, конфіскувавши весь тираж за статтями Кримінального кодексу — знайшли в ньому «порнографію». А це вже був прообраз ідеї конкордизму, бо «чесність із собою» Винниченко

розумів передусім як внутрішню злагоду людини, лад думки, почуття і вчинку. Не можна говорити одне, думати інше, а робити третє.

Інша річ, що Володимир Кирилович був дуже непослідовним, тому ця ідея внутрішнього ладу в нього розсипалася. Персонажі, яких він конструював на основі ідеї чесності з собою, були насправді дуже суперечливими і внутрішньо розщепленими, чимось нагадуючи героїв Достоєвського. Хоча насправді Винниченко якраз намагався протиставити образу Раскольникова свою «цільну» людину.

— Чесно кажучи, для нас стало новиною, що Винниченко був художником. Де можна побачити його картини?

— У Києві, в Музеї літератури. Це колекція картин, яку Володимир Кирилович свого часу переслав із Франції до Сполучених Штатів Америки, де було товариство його прихильників. Він мав надію, що також туди приїде і виставлятиме ці картини, а заодно проповідуватиме свою теорію конкордизму. Але виїхати до Америки йому не вдалося, бо посольство США у Франції не відкрило візи. Річ у тім, що українці з петлюрівського табору (Винниченко був затятим критиком Петлюри. — Ред.) «наступали» на нього американцям: мовляв, ви що, хочете мати в себе комуніста?

Ці близько ста робіт у 2000 році передали Україні в посольстві у Вашингтоні. Привіз їх тодішній Прем'єр-міністр Віктор Ющенко. А у видавництві «Мистецтво» вийшов великий гарний альбом «Володимир Винниченко—художник».

— І яким Винниченко був художником?

— Зрозуміло, що професіоналом він не був. Здобував ази живописного мистецтва у рисувальній школі при земському реальному училищі, якою керував випускник Академії мистецтв у Петербурзі Феодосій Козачинський. Але найбільше йому допоміг уроками відомий український художник Микола Глущенко. Вони познайомилися на початку 1920-х, коли Винниченко жив під Берліном. Дружба ця тривала десять років, аж поки Винниченко, вже перебуваючи у Франції, не порвав стосунки з Глущенком — художника відкликали до Москви, адже він, як потім стало відомо, був радянським розвідником.

Писав Володимир Кирилович переважно пейзажі, як правило, аквареллю, менше — олією. Інколи брався за портрети, але вони, чесно кажучи, виходили поганенькі. Малював переважно французькі краєвиди, найбільше — Мужен, хоча є й українські пейзажі, зроблені з пам'яті.

— А чи контактував Винниченко з українськими політичними силами після того, як відійшов від політики й оселився в Мужені?

— Насправді від політичної діяльності він не відходив ніколи, хоча кілька разів давав собі обіцянку «обтруситися від політики». Але так і не вийшло — мав залежність.

У 1930-х роках він мав кілька великих політичних проєктів, щоправда, утопічних. Скажімо, розуміючи, що ось-ось почнеться світова війна, звернувся з великим листом до Сталіна, у якому написав, що оскільки у війні Україна стане розмінною монетою, як Польща за Наполеона, то давайте, Йосифе Віссаріоновичу, зробимо так, щоб віддати Україну під європейський протекторат. Це, звісно, було дуже наївно.

Інша ідея Винниченка — провести всесвітній референдум, на якому народи різних країн висловилися б проти війни. Це тільки кілька прикладів, бо він мав й інші проєкти такого штибу.

А взагалі в Мужені Винниченко жив досить ізольовано й контактів з іншими українцями фактично не мав. До Парижа — тисяча кілометрів, до того ж багато хто махнув за Наполеона, то давайте, Йосифе Віссаріоновичу, зробимо так, щоб віддати Україну під європейський протекторат. Це, звісно, було дуже наївно.

Інша ідея Винниченка — провести всесвітній референдум, на якому народи різних країн висловилися б проти війни. Це тільки кілька прикладів, бо він мав й інші проєкти такого штибу. А взагалі в Мужені Винниченко жив досить ізольовано й контактів з іншими українцями фактично не мав. До Парижа — тисяча кілометрів, до того ж багато хто махнув за Наполеона, то давайте, Йосифе Віссаріоновичу, зробимо так, щоб віддати Україну під європейський протекторат. Це, звісно, було дуже наївно.

У 1941 році про нього згадали німці. Коли вони окупували Францію, то розшукали Винниченка і запропонували йому стати українським прем'єром — главою маріонеткового уряду України, як Відкун Квіслінг у Норвегії. Та Винниченко розумів, що має справу з фашизмом, і відмовився. Його кілька тижнів потримали в концтаборі, але потім відпустили.

umoloda.kiev.ua

Українські інтелектуали написали листа до ЄС і США

Україна може і має зробити свій внесок у безпеку, стабільність і процвітання Європи та є ключовою для подальшого розширення простору свободи і демократії на Сході Європи. Про це йдеться в листі ініціативної групи громадських і політичних діячів України до адміністрації США, урядів та громадськості країн ЄС.

«Ми — інтелектуали і політики, урядовці і громадські діячі, фахівці і бізнесмени, науковці і журналісти — написали цього листа, бо для нас Україна є не просто позначкою на географічній карті. Ми не згодні миритися з тим, щоб нашу країну використовували як місце для присвоєння нечесних статків. Ми хочемо жити в сучасній демократичній правовій державі, яка захищатиме інтереси відповідальних громадян, а не здирників, керуватиметься верховенством права, а не клановими інтересами», — мовиться в листі.

Для цього автори листа закликають лібералізувати візовий режим між Україною та ЄС і США, розвивати співпрацю Україна-НАТО, сприяти збільшенню прозорості енергетичного ринку України та його інтеграції до загальноєвропейської системи.

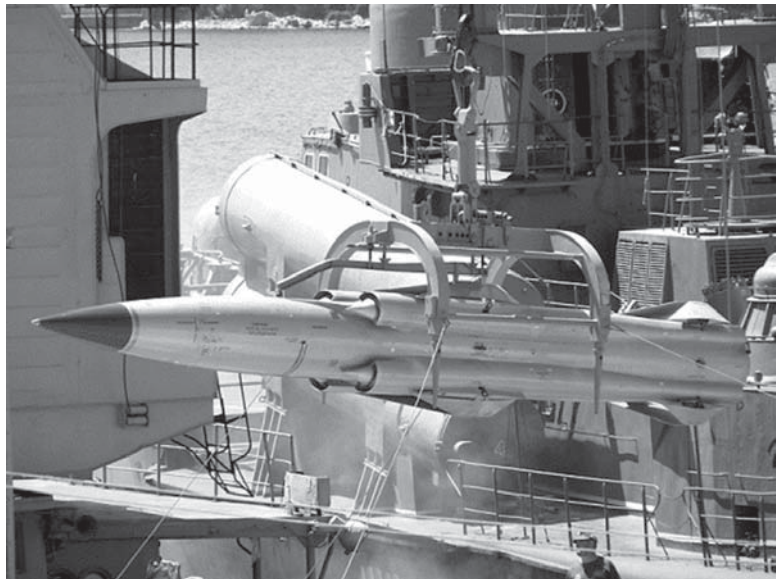
Політика «Східне партнерство» повинна стати дієвим інструментом модернізації України й інших країн-учасників, а не відкупним внеском від Брюсселю, наголошують автори звернення.

«Ми прагнемо демократичної солідарності не проти когось, а проти минулого — заради майбутнього і заради наших спільних цінностей. Ми противники тих сил, які прагнуть тиранії й поневолення, що є ворогами всіх вільних суспільств.

Ми впевнені — безпека Європи та цілого Євроатлантичного простору є неподільною. Вона гарантується безпекою України, і навпаки. Стабільна Європа та її зростання не існуватимуть при нестабільній і небезпечній Україні. Спільне усвідомлення взаємної залежності і взаємної необхідності — ключ до правильних дій. А правильні кроки сьогодні — підвалини під наше і ваше майбутнє», — сказано у листі.

Звернення до ЄС і Сполучених Штатів підписали, зокрема, письменники Юрій Андрухович і Микола Рябчук, колишній секретар РНБО Володимир Горбулін, співолова Харківської правозахисної групи Євген Захаров, перший заступник Голови Меджлісу кримськотатарського народу Рефат Чубаров, президент Національного університету «Києво-Могилянська академія» Сергій Квіт, віце-ректор Українського католицького університету у Львові, колишній член Української Гельсінкської Групи та в'язень сумління Мирослав Маринюк, поет і видавець Іван Малкович.

В інтерв'ю Радіо Свобода один із підписантів листа, письменник і науковець Микола Рябчук зазначив: «Зрозуміло, хто є головною загрозою для східних європейців і, зокрема, для України. Очевидно, що не якась там міфічне НАТО, а власне той сусід, який постійно здійснює різноманітні провокації, на усіх абсолютних фронтах. Економіка, Чорноморський флот, культура, і мас-медіа, і меншинні проблеми, і тому подібне».

Ракетно-дипломатична війна

Останнім часом українсько-російські відносини розвиваються від скандалу до скандалу. Від газової війни вони перейшли до ракетно-дипломатичної.

Так, за останні кілька тижнів українські правоохоронці тричі затримували в Криму авто-транспорт російського Чорноморського флоту, який без дозволу перевозив крилаті ракети «Малахіт» вулицями Севастополя.

У четвер російські інформаційні агенції розповсюдили інформацію про блокування російських БТРів ЧФ РФ, що брали участь у генеральній репетиції параду з нагоди майбутнього Дня ВМФ.

А ввечері того ж дня також російські ЗМІ поширили інформацію про висилку російського дипломата з території України. Все це схоже на чергову хвилю інформаційної війни з російського боку. У відповідь на спробу з українського боку змусити росіян дотримуватися українських правил гри.

Катання ракет по місту

Останнє затримання трьох машин КраЗ із крилатими ракетами в Севастополі відбулося о 6 годині ранку четверга. Вантаж мали перевезти з причалу в бухті Курина до Сухарної балки. Цей маршрут довжиною в 30 км проходить через густонаселені райони Севастополя.

При цьому, як повідомили «Українській правді» джерела в дипломатичних колах, разом із військовими цього разу з раннього ранку ракети супроводжували і журналісти телерадіоцентру Чорноморського флоту та видавництва «Флот батьківщини».

Те, що ДАІ може зупинити рух транспорту, можна було передбачити, оскільки перед цим вже двічі правоохоронці затримували небезпечний вантаж та оформляли відповідний протокол. Як розповів співрозмовник, вищезгадані журналісти, щойно було зупинено колону, почали записувати те, що відбувалося.

Однак всі матеріали у них були вилучені із посиланням на те, що журналісти ЧФ РФ вели несанкціоновану зйомку. На журналістів навіть було оформлено два протоколи.

Сам же вантаж цього разу українські правоохоронці вирішили не повертати назад, а супроводжували до кінцевої точки.

Протикорабельні ракети «Москіт» та «Малахіт», призначені для знищення великих кораблів. До них використовується або фугасно-кумулятивна, або ядерна боеголовка. Дальність ураження сягає 120-150 км.

Довжина таких ракет - майже 10 метрів. Фактично, це майже півтони вибухівки та близько трьох тон палива.

Саме ці ракети росіяни використали під час війни з Грузією. Тоді російський корабель «Міраж», запустивши таку ракету, за свідченнями очевидців, «розірвав на шматки» корабель «Тбілісі», який лише за півтори хвилини пішов під воду.

Згідно з угодою між Росією та Україною про статус та умови перебування ЧФ РФ на території України, перевезення таких ракет як спеціального вантажу і продукції військового призначення має відбуватися після попереднього узгодження при плануванні перевезення відповідними компетентними органами.

Однак російський МЗС ще після першого випадку із затриманням автоколон з ракетами оголосив, що подібні пересування дозволені угодами.

Більше того, представник російського дипломатичного відомства Андрій Нестеренко заявив, що «дії, які робили моряки ЧФ, відбувалися і раніше і цілком відповідають тим домовленостям, що у нас є щодо базування флоту в регіоні».

Через кілька годин після заяви Нестеренка, українські ДАІшники знову затримали автоколону ЧФ із крилатими ракетами, які намагалися перевезти без узгодження із компетентними органами, а саме — з Міністерством оборони.

Коментуючи «Українській правді» неодноразові перевезення ракет по Севастополю, речник міністерства закордонних справ Василь Кирилич наголосив, що катання такого вантажу

без документів не відповідає підписаним в 90-тих роках угодам.

«Будь-які дії, пов'язані з пересуваннями поза місцем дислокації, відповідно до базових угод про тимчасове перебування Чорноморського флоту мають відбуватися тільки за умови погодження з компетентними органами України. За процедурою, командування ЧФ має звернутися до Міністерства оборони та одержати згоду. Принципово, що це стосується руху поза межами дислокації», - розповів «Українській правді» речник МЗС.

«Якщо ж такої згоди не було, її не одержали, або навіть не зверталися. Це означає, що пересування суперечать нормативно-правовій базі і є порушенням українського законодавства», - наголосив Кирилич.

Він підкреслив, що українська сторона завжди уважно ставилася до перевезень Чорноморським флотом Росії подібного вантажу: «Ми завжди звертали увагу. Можливо, просто не було таких випадків, які відображалися багатьма одиницями техніки».

У Раді нацбезпеки і оборони, яка фактично є рупором президента Віктора Ющенка, заявили, що дії російських збройних сил мають на меті посилення напруженості між Києвом та Москвою.

«Факти порушень з боку військових РФ на території України набувають системного характеру. Командування Чорноморського флоту РФ, незважаючи на застереження українських компетентних органів та заяву МЗС, продовжує ігнорувати положення двосто-

ронної Угоди, міжнародне право та законодавство України. В результаті, ставиться під серйозну загрозу життя мешканців Севастополя та національна безпека України», - заявили в РНБО.

«Складається враження, що нам свідомо намагаються продемонструвати неповагу до національного суверенітету і змусити звикнути, що такі самочинні дії російських збройних сил стануть звичним явищем. Мета — посилити напруженість між двома країнами», - йдеться у спеціальній заяві РНБО, оприлюдненій в п'ятницю.

Після цих випадків з ракетами, у четвер, з'явилося повідомлення про блокування виїзду колони бронетранспортерів ЧФ РФ.

22 російські БТРи були заблоковані міліцією в районі Севастопольського яхтклубу під час репетиції святкового параду до Дня ВМФ Росії. Військовий транспорт відпрацьовував висадку на узбережжя з великого десантного судна.

Щоправда, пізніше МВС в Севастополі спростувало ці повідомлення.

Дипломатична війна

Того ж дня ввечері до ракетного скандалу додалися повідомлення про висилку радника російського посольства в Україні Володимира Лисенка, який працює в Севастополі і курирує питання Чорноморського флоту.

Лисенко вже був за півкроку до видворення з території України. Ще в 2007 році у відповідь на можливість підвищення вартості оренди за базування ЧФ РФ в Криму він заявив, що

Росія може переглянути Великий договір від 1997 року, який закріплює український статус півострова.

«Якщо Україна піднімає питання про перегляд орендної плати в рамках інвентаризації, чи не стане це підставою для перегляду основного договору?» — заявив Лисенко.

«Думаю, що якщо Крим покине ЧФ, тоді туди прийдуть американські кораблі, їм вони не будуть платити за оренду», - казав Лисенко.

Тоді український МЗС заявив, що такі висловлювання є спробою зазіхання на незалежність та територіальну цілісність України і пригрозив видворити Лисенка з території України.

Сам Лисенко у відповідь на запитання щодо його вислання сказав, що покидає Київ на початку наступного тижня: «Я їду з країни у понеділок-вівторок».

Російський дипломат залишив без коментарів повідомлення про те, що Київ зажадав, щоб він покинув Україну до 29 липня. «З усіх питань раджу звертатися у МЗС України», - сказав він.

Водночас український МЗС досі не коментує цю інформацію.

Джерела «Української правди» в навколдипломатичних колах повідомили, що це планова ротація російського дипломата, бо він перебуває в Україні з 2005 року. Також джерела спростовують інформацію, що Лисенко буде оголошений персоною нон грата.

Водночас інші джерела «Української правди» розповідають, що рішення про відкликання акредитації російського дипломата було ухвалено одразу після першого інциденту з ракетами.

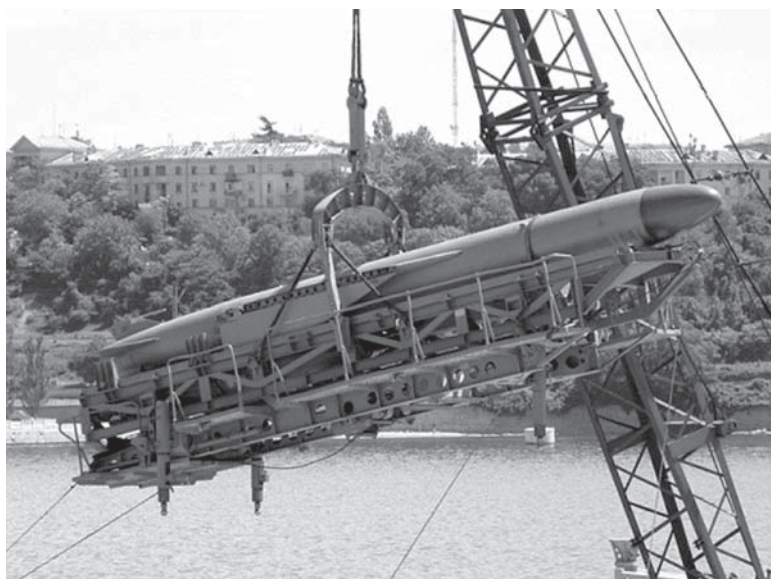
Лисенку також закидають те, що він не зміг запобігти тому, що восени Україну мають покинути 19 офіцерів ФСБ.

«Українській правді» повідомили, що Україна рекомендувала Росії відкликати свого дипломата в зв'язку з останніми подіями, а на його місце прислати іншого дипломата. Проте формально це не означає вислання дипломата із держави. Однак повідомлення про висилку Лисенка, на думку джерела, було навмисно поширено серед російських ЗМІ, щоб розпалити конфлікт.

Тим не менше, у результаті інформаційно-дипломатично-ракетного скандалу російський МЗС може оголосити про симетричні дії щодо українських дипломатів в Москві та вислати їх до Києва.

Принаймні джерело Газети.ру в МЗС Росії заявило, що «Росія залишає за собою право на адекватну відповідь».

Оксана Коваленко
pravda.com.ua

«Я його зліпила...»

Проект Великого державного герба України, презентований Прем'єром, геральдисти називають катастрофою

Щити і корони, леви і плющ – гордо і пишно виглядають середньовічні герби великих королівств і знатних родів. Епохи феодальних «надмірностей» подекуди залишили ці герби у спадок сучасним, цілком демократичним державам. Останні, у свою чергу, диктують державницьку моду новачкам. Україні пощастило з символікою – тризуб дійшов до нас із часів святого князя Володимира, проте бароковими пишнотами так і не обріс. Тож творці української Конституції обізвали його «малим гербом», а в статті 20-й Основного закону звелили придумати з часом і «великий герб», який би поєднував тризуб і символ Війська Запорозького, – козака з мушкетом через плече. Минувало десять років, і до «великоукраїнського» козака приєднався галицький лев. Варіант Великого герба України, який уже декілька років домінував над іншими проектами і часом уже неофіційно використовувався, 17 липня презентувала Прем'єр Юлія Тимошенко як затверджений Кабміном і готовий до подання до Верховної Ради, де, щоб бути прийнятим, він мусить сподобатися конституційній більшості – не менш як трьом сотням народних обранців. Проте від проекту Великого герба, який претендує на остаточність, уже зараз багато людей хапаються за голову...

Що на гербі?

Традиційно герб – річ еkleктична, яка складається з багатьох частин, покликаних максимально репрезентувати родовід особи чи історію держави. У кінцевому варіанті Великого герба України, затвердженому Кабміном, автори спробували поєднати символи основних епох української державності. Золотий тризуб на синьому щиті, який є Малим гербом, підтримує справа Козак із мушкетом – герб Війська Запорозького XVI–XVIII століть, за словами авторів, «усвідомлений за козацької доби як державний та національний («Герб Нації»), вивершує ідеали повновладдя народу, свободи, християнської любові, братерства та демократії». Зліва щит із тризубом тримає Золотий лев – герб Галицько-Волинської держави, спадкоємиці Київської Русі, а також символ західноукраїнських земель аж до початку XX століття, лев має на голові корону князя – короля Данила Галицького. Ці щитотримачі, як називають їх геральдисти, «підкреслюють особливу значимість та роль згаданих державних утворень у визвольних змаганнях українського народу, які в різний час були охоронцями та спадкоємцями державницького життя Київської Русі, засвідчують його неперервність у різних правових формах, символізують історичне єднання державотворчих центрів Сходу та Заходу України».

Угорі герб вінчає так званий «намет» – орнамент із пурпурово-золотого листя плюща і стилізований під українське бароко, який «найвиразніше підкреслює національний колорит графічної композиції». Над наметом – князівська корона, здогадно – Володимира Великого. Ця деталь, чому не пояснена авторами у супровідному описі, на всіх гербах символізує суверенітет, перейнятий від давніх держав. Під щитом із тризубом – синьо-жовта

стрічка та золоті колоски пшениці, переплетені з кетягами калини. Це в задумі авторів «е поетичним образом, ознакою щедрості та багатства української землі, символізує добробут України, миролюбність її народу».

Корона в лопухах

Хоча для пересічного ока урядовий проект Великого герба виглядає цілком «гламурненько», його одразу зустріли бурєю критики професійні геральдисти. Не для протоколу доводилося чути навіть такі «оцінки»: «Цей герб – навіть не порнографія, це взагалі казна–що!».

Науковець, історик та голова Українського геральдичного товариства Андрій Гречило стриманіший у висловлюваннях: «Уся проблема в тому, що герб має неправильне геральдичне вирішення, тож байдуже, як там стоять козаки чи лев». Найголовніша проблема, на його думку, – корона на гербі. Річ у тім, що з точки зору геральдики, корона може увінчувати лише герби конституційних монархій, таким чином Об'єднане Королівство, Швеція та Бельгія мають корони на гербах, а такі країни, як Німеччина, Франція, Польща і навіть Росія – не мають, хоча їхні монархічні традиції зовсім не бідніші. Все визначає Конституція: Україна – демократична республіка, тому корона на гербі – нонсенс.

Інший недогляд – «намет» із плюща під короною і над тризубом. «Річ у тім, що намет зазвичай вінчає шолом, – пояснює пан Гречило, – якщо немає шолома, то намет лише як декоративну деталь використовувати не можна. Я розумію, що у них між короною й щитом було порожнє місце, і вони вирішили його заповнити якимись «лопухами». Ще недоладність – синьо-жовта стрічка під щитом. Її називають «дивізною», і на ній має бути девіз країни. Без девізу не потрібно й стрічки, проте деякі гераль-

дисти вважають, що це допускається і що з такими деталями можна примиритися і відшліфувати їх, якщо тільки виправити згадані вище фундаментальні помилки. Зрештою, багато країн, історія яких протягом XIX–XX століть робила круті повороти, мають один простий герб: німецький і польський орли поміщаються на щитах без жодних корон, тримачів і плющів. Герб Ірландії, історична доля якої дуже схожа на нашу, – золота ліра на синьому тлі. Такі ж прості й мінімалістичні герби-щити Словенії й Словаччини. На думку багатьох, у цей ряд прекрасно вписався би й український тризуб на синьому щиті. Проте...

Під гербовим килимом

За словами пана Гречило, який входив до складу урядової комісії з прийняття Великого герба, схвалений урядом «остаточний» варіант герба просто-напросто «протисли». «Мінкульт проводив конкурс непрозоро, порушуючи норми конкурсу, – каже науковець. – Фактично протягували один варіант, хоча були й кращі проекти, але їх відсікали. Те, що було презентовано Прем'єром, протягували роки десять, і мені дуже дивно, що за ці роки автори так і не виправили помилок у

своєму проекті». За словами пана Гречило, під час голосування за остаточний проект у комісії серед літа навіть не змогли зібрати кворум, і дехто голосував телефоном.

«Якщо пофантазувати, що Верховна Рада проголосує і прийме цей варіант герба, то це буде катастрофа. Найгірше ж, що світ насміхатиметься з нас цілком заслужено, – каже Андрій Гречило. – Тож варіантом може бути просто «зачищення» Статті 20 Конституції України, де треба вказати, що в Україні лише один герб – теперішній». На зорі незалежності рішення про два герби було наслідком компромісу: за Великий герб не проголосувала б тодішня комуністична більшість у ВР, а молодій державі потрібен був герб для вжитку, тож постановили прийняти тризуб «малим», а з великим почекати до ліпших часів. Згодом, у 1996 році, це прописали в Основному законі, проте не зазначили терміни прийняття Великого герба, тож якщо Рада все ж відхилить варіант, презентований Юлією Тимошенко, – чекати, радитися й малювати можна безкінечно.

Олег ШИГУР
umoloda.kiev.ua

Передплатний індекс – 96202

ТЕЛЕ РАДІО НОВИНИ

Свідчення про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець –

Агентство інформації та реклами

МЕДІА-ЗАХІД

вул. Володимира Великого, 18,
Львів, 79053,
тел.: 234 02 97, факс: 297 60 97,
e-mail: dr_novunu@ukr.net

Передрук будь-яких текстових чи візуальних матеріалів, надрукованих у газеті, можливий за письмовою згодою редакції при обов'язковому посиланні на видання.

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікує. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій.

Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець.

Передплатний індекс – 96202,
передплатна ціна
на один місяць - 5,68 грн.;
на три місяці - 17,04 грн.;
на шість місяців - 34,08 грн.;
на рік - 68,16 грн.

Державний комітет зв'язку України УДПЗ "Укрпошта"		Ф. СП-1									
АБОНЕМЕНТ «...Новини» (найменування видання)		На газету журнал	96202 (індекс видання)								
		Кількість комплектів									
На 2009 рік по місяцях											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Кому _____		(Прізвище, ініціали)									
Куди _____		(поштовий індекс)		(адреса)							
ДОСТАВОЧНА КАРТКА											
ПВ місце літер		На газету журнал	96202 (індекс видання)								
«...Теле-, радіо-, інтернет-Новини» (найменування видання)											
Вартість	передплати	грн.	коп.	Кількість							
	переадресування	грн.	коп.	комплектів							
На 2009 рік по місяцях											
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
поштовий індекс		місто _____									
		село _____									
код вулиці		район _____									
		область _____									
		вулиця _____									
буд.	корп.	кв.									
Кому _____		(Прізвище, ініціали)									

Редакція:

головний редактор – Олександр Корець,

заступники головного редактора –
Олег Пендерецький, Христина Карась,

технічний редактор – Богдан Богач,
дизайнер – Христина Хоростіль,
відділ політики – Назар Зазай,
відділ економіки – Роман Старший,
відділ мистецтва – Оксана Клименко,
відділ аналітики – Анатолій Горинь,
відділ новин – Валерій Потоцький.

Філії (кореспондентські пункти):
м. Київ – Оксана Клименко,
м. Івано-Франківськ – Ельвіра Блінцова,
м. Тернопіль – Галина Михайлова,
м. Луцьк – Олександра Бігун,
м. Рівне – Григорій Кремінський,
м. Житомир – Павло Письменний,
м. Чернівці – Костянтин Журавчак.

Адміністрація:
директор – Олена Сахарук,
головний менеджер – Віталіна Пенягіна.

Реклама:
Христина Карась тел.: 242 54 80,
факс: 297 60 97,
моб.: 8 097 649 88 70
e-mail: dr_novunu@ukr.net

Технічна підтримка редакції:
НВКФ «Техноекс»,
директор – Олександр Ренн.
Юридичне обслуговування:
Віталій Рушчак.

Друк:
«Видавничий дім «Молода Галичина»
(м. Львів, вул. Угорська, 14).
Номер підписано до друку о 21.30.
Зам. №794.
Наклад: 30000 прим.

www.eko-bud.com.ua

м.Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

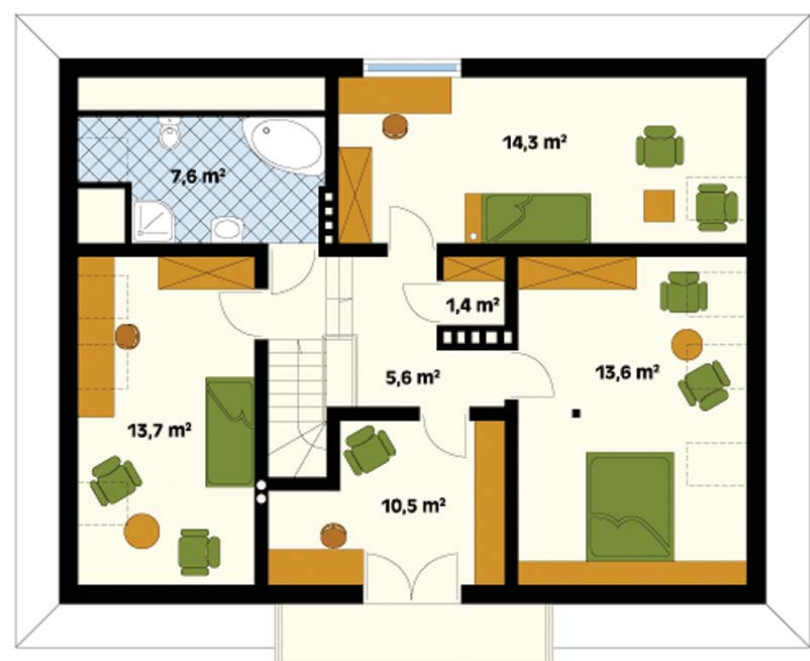
\$132080

Площа забудови – 144,6 м²
Загальна площа – 165,1 м²
Мінімальні розміри ділянки – 21,05 x 19,05 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

<http://www.domywstylu.eu/>